

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

333.32

Hely

Idő

"1917"

Személy

Helyszám

333.32 1917

Szerző: *Bartza Béla*

Cím: *A hónaposszoba*

Forrás: *Magyarország*

Bp.

(Hely)

1917. I. 28

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

A hónaposszoba

Egy káskereső kalandjai

413

Hat évvel ezelőtt ugyanabban a házban. Egy szépen butorozott hónaposszobában. Ugynevezett «szobaur» vagyok. A szobámban meglehetősen egyszerű butorok sorakoznak egymás mellé, de az ágyam rézből van és jó ruganyos, a díványom széles, kényelmes és az ablakból szép kilátás nyílik a forgalmas körutra. Nagyon hozzámelegedtem már a szobámhoz. Ugy járok-kelek benne, mint egy kis birodalomban, ahol én vagyok a leghatalmasabb ur, a fejedelem, aki uralkodik mindenben. Megálmodott álmok, előtörő sejtések, kigondolt mesék rajzanak körülöttem és hódolólággal hajlonganak előttem. Sehol sem érzem magamat oly kellemesen, mint a kis szobámban, szóval nagyon hozzámelegedtem a szobámhoz. De az öröm nem olyan fogalom, mely hozzásegődik az emberhez és azután örökké a kísérője marad. Az én örömöm sem tart már sokáig. Felmondták a szobámat. Két hélig még maradhatok, de azután fel is ut, le is ut, mehetek, ahová jól esik. Mehetek akár a pokolba is...

— No, — gondoltam magamban — nem baj, találok még ilyen szobát... Találok még szebbet is...

Egy hang azonban megszólalt bennem.

— Nem kell neked szebb szoba. Nem kell neked nagyobb szoba. Neked ez a szoba kell. Ez

már mögöttem, de sehol nyoma se volt a hön keresett lapocskának.

— Végre! — kiáltottam fel örömmel.

A negyedik kapun szerény kis fehér folt húzódtott meg.

Elegánsan butorozott, tiszta, féregmentes szoba kiadó, II. emelet, 5. ajtó.

Sebesen haladtam föl a lépcsőkön és a második emeleten az ötös számú ajtón boldogan becsöngettem. Vártam három percig és mivel senki se jelentkezett, újból hosszasan csengettem. Pár perc szünet, majd csoszogás hallatszott és egy kéz kinyitotta az előszobaajtó ablakát. Dörmögő hang szól ki a rács mögül.

— Mi tetszik?

— A kiadó szoba iránt érdeklődöm — válaszoltam barátságos hangon.

Szurós szemek vizsgálódva néztek felém.

— Ki részére kell a szoba?

A kérdés meglepett. Csak nem gondolja ez a vén asszony, hogy másnak keresek szobát. De azért nem sértődtem meg, barátságos arcot mutattam és szerényen feleltem.

— A magam részére.

A szemek az ajtó mögül végigsiklottak egész alakomon. A cipőtől a kalapomig minden ruhadarab élénk vizsgálódás tárgya lett. Meg lehetett velem elégedve, mert kinyitotta előttem az ajtót és bevezetett egy szobába. Szédülve álltam meg az ajtóban. Egy butorokkal teletömött szoba tárult fel előttem. Nem volt abban egy butornak se ugyanaz a színe. A szekrények világossárga színűek voltak, az ágy ellenben rozsdavörös színűre volt festve, a kredenc barna volt, a mosdó fakó, valamikor világoskék színű lehetett. A kísérőm hadarva, ellentmondást nem tűrő hangon mondta:

— A szoba ára nyolcvan korona, tíz korona a világítás és a takarítás...

— Nem sok az? — jegyeztem meg szerényen.

Az asszony lenézően legyintett.

— Ezért a szobáért?... Ezért sok?...

— Eppen úgy gondolom, hogy ezért a szobáért... ezért sok...

Az audienciának vége volt. Az asszony sértődött ment ki a szobából, jeléül annak, hogy én is mehetek már. Lent az utcán folytattam a körutamat.

— Se baj, — vélekedtem — az első kísérlet kudarcra járt, majd sikerül a második... Gyerünk csak tovább...

Az ötödik kapun ismét felfedeztem a hivogató kis fehér foltot. Félhangosan olvastam:

— Harmadik emelet, nyolc.

Felmentem. Ugyanazt a szobát találtam. Ugy

az egyszerű, kicsiny, meleg szoba, ahol az álmaid születnek, örömeid fakadtak.

De a józanabb hang újból felülkerekedett.

— Találsz még ilyent. Majd átplántáld az álmaidat oda. Egy-két hét alatt megszereted.

Tudván, hogy a dolgon változtatni nincs módomban, mint praktikus ember, aki a kegyetlen sors minden megpróbáltatásába belenyugszik, hittem a bensőmben megszólalt józan hang jóslásának és elkezdtem szobát keresni. Kényelmes ember vagyok és így a szobakeresés legkevésbé fárasztó módját vettem igénybe. Egy forgalmas lap apróhirdetéseinek közé egy kishirdetést tettem közzé.

«Csinosan butorozott kis utcai szobát keresek elsejére. Ajánlatokat a kiadóhivatalba «Állandó lakó 526» jelígyére kérek.»

Senki se veheti a szememre, hogy nem vagyok szerény. A hirdetésben nincs egyéb kívánság, mint hogy a szoba csinos legyen, meg hogy az utcára nyíljon az ablaka. Harmadnap egy fekete bőrtáskát vettem magamhoz. Gondoltam, sok ajánlat érkezik, legyen mivel hazavinni. Egy kis ablaknál nyitottam be a szelvényemet és vártam. A kisasz-